

Den:

PONDĚLÍ

Dnes jsem se rozhodla začít si psát deníček. Už dlouho jsem o tom přemýšlela, ale až dneska se stalo něco, co bych myslím měla sepsat. Ještě pořád jsem trochu v šoku. Vlastně se ještě teď třesu, ale možná se uklidním, jakmile to všechno napíšu na papír.

Nejdřív bych se asi měla představit. Jmenuji se Willow. Miluju umění a přírodu. A čepice! Právě teď mám na sobě svoji oblíbenou čepici se žlutými a oranžovými pruhy. Je veliká a teplá a skoro úplně mi zakrývá peříčka na hlavě. Mám ji šíleně ráda!!!

Mám čtyři báječné kamarády: Stelu, Poppy, Dahlii a Lucu. Kdybych měla říct, kdo z nás

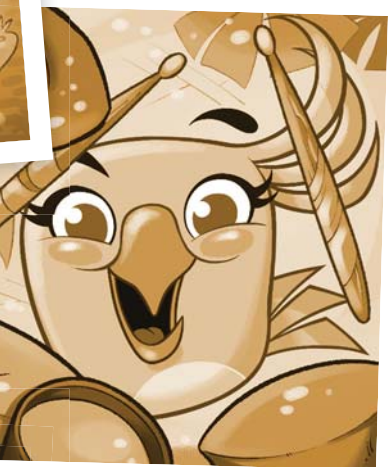
JÁ ♥ SVOJE ČEPICE!!!

je vůdkyní skupiny, byla by to Stella. Je statečná a hezká. Poppy umí dělat rozruch. A to pořádný... Dahlia je chytrá. Možná až trochu moc! Někdy jí my ostatní musíme připomínat, že nerozumíme ani polovině toho, co říká. A ona většinou odvětlí, že nemusíme rozumět, ale že jí pomáhá, když přemýšlí nahlas. Je to prý dobré pro její myšlenkový proces a stačí, když budeme přikyvovat. A pak je tu Luca. Je ještě malý, ale je s ním legrace. Je sladoučký jak cukrová vata!

Já jsem v partě ta tichá. No... Luca sice ještě neumí mluvit, ale i tak vydává spoustu zvuků. Ne že bych byla nesmělá, jen prostě radši poslouchám,

než mluvím. Jsem dost citlivá. Nesnáším hádky a všechno, co může zranit něčí city. Někdy mám pocit, že mi ostatní vůbec nerozumí, ale naštěstí to nikdy netrvá moc dlouho.

Všichni žijeme na Zlatém ostrově. Je to báječné místo! Máme tu všechno, co potřebujeme: stromy, pláže, jezírka na koupání a vodopády. Dalo by se klidně říct, že je to ráj. Jenže! Žijí tady taky prasata. A prasata ničí všechno, co jim přijde do cesty. Kácejí stromy a vytrhávají keře. Nic před nimi není v bezpečí. Já to prostě nechápu! Proč to ty prasata musejí dělat? Copak se vůbec nezajímají o svět kolem sebe?

Den:

ÚTERÝ

Milý Deníčku,

~~určitě ti nevadí, když ti budu říkat Deníček? Ani jsem se nepokusila přijít na nějaké lepší jméno. Teda, já vím, že nejsi skutečná osoba a že si tady jen povídám sama se sebou, ale i tak mi to přijde trochu divné. Je pro mě mnohem jednodušší si představit, že píšu dopis. Jednou jsem se dokonce pokusila poslat dopis v lahvi, ale nikdo mi na něj neodpověděl.~~

Včera jsem vstala brzo a ještě před východem slunce šla na pláž. Chtěla jsem namalovat pohled z pláže – už jsem ti říkala, že miluju malování? Takže jsem si sedla a čekala, až se na obzoru objeví slunce, abych mohla co nejpřesněji zachytit všechny barevné odstíny. Sotva jsem vybalila všechny barvy a štětce, když sluneční paprsky začaly pomalu vykukovat z hladiny oceánu. Bylo to tak nádherné, že jsem na chvíli nebyla schopná ničeho a jen jsem

se dívala. Pak jsem si vzpomněla, proč tam jsem, a začala jsem míchat barvy. Když jsem načrtla pláž a vlny, všimla jsem si najednou tmavého obrysu, který vystupoval z písku.

Nevěděla jsem, co to je. Jenže jsem neměla času nazbyt. Slunce stoupalo nad obzor, a tak jsem se zkusila soustředit na jeho barvy.

Avšak ten tmavý předmět těsně na místě, kde se vlny rozbíjely o písek, mě pořád rozptyloval. Moje fantazie se ubírala všemi směry a já se nemohla ani trochu soustředit na malbu. Nakonec jsem musela úplně přestat malovat.

Šla jsem si tu věc prohlédnout zblízka. Byl to černý pytel obalený nějakým fujtajblem. Chvilku jsem se bála, že je to živé, ale když se to nehýbalo, rozhodla jsem se být statečná a sehnout se, abych si to prohlédla zblízka.

Šťouchla jsem do pytle a pak ucouvla, připravená dát se na útěk, ale protože se to pořád nehýbalo, rozhodla jsem se to prozkoumat.

Odpadky. Bylo to jen samé smetí.

A bylo to ošklivé. Hromada odpadků kazila po-

hled na krajinu a navíc jsem z toho byla najednou celá smutná. Chtěla jsem, aby to zmizelo. Tak mě to štválo!

Nevěděla jsem, co mám dělat. Pláž byla úplně opuštěná a nebyl tam nikdo, kdo by mi mohl v takové těžké situaci pomoci.

Celá jsem se třásla a popadla pytel. Bylo to jako kdybych zvedala kus látky nebo papíru, jen trochu lesklejší a víc slizké.

Chtěla jsem se toho co nejdříve zbavit, ale netušila jsem, co s tím mám dělat. A tak jsem i s odpadky utíkala domů a schovala je pod postel. Tam už jsem je neviděla, ale pořád jsem na ně musela myslet. Věděla jsem, že tam jsou, a když jsem šla večer spát, měla jsem noční můru. 😞